

תודה לאל שזה תרגיל!

היו רגעים שחשבת מה היה אילו זה היה נכון? בטח. צילמנו הרבה קטעים של פיסיות רפיה, והדגש היה שכל תרגיל שאני עושה הפסיות רפיה - טיט מחזיקה אותי שלא אפול והיא עוזרת - וזה חוסר-אונים היסטרי. מרגיש כמו אפס, ואני יכול להבין את רפי. הוא נקרע מצד אחד. הוא רוצה את האהבה של נירה ושל ההורים. אבל הוא לא מוכן לקבל את זה כשהוא נכה.

היה נכה שאמר לי כשעבדנו על הסרט: נכים לא מחייבים. נכים שגשתי בהם בעבודה. היתה להם בעיה עם רפי. הם אמרו שהוא סיפור אינדיבידואלי. שהם לא רוצים שהציבור הישראלי יכיר את רפי כאב-טיפוס.

הם לא כאלה? רפי מתמודד עם הדברים מאוד

ומנסים כל הזמן לעזור לך. נכה לא רוצה שיעזרו לו. יש צנינה חזקה בסרט שבה רפי הנכה מגיע הביתה ואי-אפשר לקחת אותו במעלה המדרגות. אז האח לוקח אותו על הידיים. אני לא אדע לעולם כמה זה גרוע, זה הדבר הכי גרוע שאפשר לעשות לנכה. מוץ סיפר שזה הדבר הכי גרוע שעשו לו. שסחבו אותו על הידיים. אתה מרגיש כמו שק תמוחי-אדמה.

בחור אחד סיפר לי שהוא שכב בבית-החולים ובאו לבקר אותו. ולא היו כיסאות ליד המיטה, רק ביסא-הגלגלים, אבל אין אחד לא העז לשבת עליו. כאילו פחדים להדבק. גם אני הייתי כזה. אני מודה. לפני שנה גם אני לא הייתי יושב על ביסא-הגלגלים. כאילו זה דבר שאסור, שלא עושים. כל

את תפקידו של רפי הנכה בסרט לא שם זין. משחק איקה זוהר. את הסרט עמדו לצלם לפני שנה וחצי. ואז היה ברור שאיקה יחזק את התפקיד הראי-שני. עברה שנה והסרט לא צולם. בינתיים הספיק איקה לעשות תפקידים אחרים בתיאטרון וב-קולנוע. כשעמדו לצלם שוב את הסרט. חשבו שהוא כבר לא מתאים לתפקיד וניסו למצוא רפי אחר. אחרי כמה חיפושים חזרו אליו. הוא רצה מאוד בתפקיד. חשב שזה תפקיד מרתק מסוג התפקידים שאפשר לומר עליהם: ואחרי זה מה?

בגלל איזה אלמנטים רצית את התפקיד?

זה אדם שמתמודד עם חוסר יכולת. עם הדבר הכי חשוב שנגזל ממנו. עם האהבה במובן הקשה שלה. של חוסר יכולת להגשים אותה. זה אחד האתגרים היותר מרתקים שיכלו להיות לי.

איזה עשור-יבית עשית לך-ראת התפקיד?

ליווה אותי אדם בשם מוץ. משה מטלון, שהוא היועץ המיקצועי של הסרט וגם משחק בו בתפקיד קטן. הוא נכה על כיסא-גלגלים, ואיתו בשולחן הזה בבית-הקפה הזה. התחלתי להכיר את רפי. לא אני ולא את יכולים להבין את המשי-מעות של לא הרגיש מהבטן ומטה. שאת לא יכולה אף פעם לקום רגע. להמתח ולשבת בחזרה. כך עד סוף החיים. לא נוכל להבין את זה אף פעם.

הוא הסביר לך?

נדבקנו אחד לשני לפני הצילום-מיים ובמשך כל תקופת הצילומים. ובלי קשר לסרט. אנחנו נפגשים עד היום, והוא אחד האנשים היקרים לי בעולם.

מוץ הוא אנטי-תיזה של רפי. הוא תמיד מחייך. הוא עצמאי. מבוסס כלכלית. יש לו אשה וילדי בנות. הוא אומר שיש נהנה היחיד שהוא מכיר הוא מהכתפיים ומי-עלה.

עשית תרגילים לקראת התפ-קיד?

בטח. היו לי כיסאות-גלגלים בבית. ולמדתי את הדברים ה-יומיומיים האלמנטאריים. כמו לפתוח דלת של מקרר. לטפוח כלים. אין לך מושג איזה בעיות זה. להכיר את מייגבלות הכיסא. גילוי-תי שבמדינה שלנו. שהיא מדינת נכים. אין מקום אחד שמתחשבים בנכה. לא חושבים על שיפועים לנכים, עדיין רוב האנשים מדברים לא הנכה לאט, כי חושבים שהוא לא מבין.

הלכת בכיסא גלגלים ברחוב?

כן. יצאתי לבלות עם מוץ. שנינו על כיסאות.

מה הרגשתי?

תודה לאל, שבסוף הערב הזה אני קם. כל הזמן אמרתי לעצמי שזה תרגיל. שמוץ לא יכול לקום בסוף הערב.

זה נשמע כמו בדיחה?

לא. אבל אמרתי מודה לאל שזה תרגיל.

איך היחס של האנשים?

באמת אתה מוצא שאנשים מדברים אליך קצת שונה כשאתה נכה. חושבים שלא תבין אותם טוב

הקודם, אלא שתכיר אותו כמו שהוא במצב החרש.

זה לא אפשרי שבחורה תעבור ממצב אחד למצב ה-שני?

לא אמרתי, אבל צריך להתחשב גם בצד של הנכים. מותר גם לנכה לומר שבשבילו זה לא אפשרי. שהוא לא רוצה שהבחורה תחשוב כל הזמן איך זה היה קודם. אני מבין אותה, בלי להיכנס לפסים האישיים.

מה היה אצלך?

מאוד רומה. אבל לא הייתי בן-זונה.

למה הרגשתי שאתה לא יכול להמשיך איתה?

לא אמרתי את זה, אבל היתה לי בעיה. אני לא רוצה לדבר על עצמי, הכל נכון לגבי רפי.

כלומר, יש הרגשה שאתה עוברת למצב חדש וגם הסביבה צריכה להיות חדשה בהתאם?

לא הסכימה. היא נשארה עד היום אותה הסביבה.

אתה מקנא באנשים ברי-איים?

לא מקנא, אבל בהחלט הייתי רוצה להיות אדם בריא. בואי נגיד כך: שבביל לחזור למצב הבריא הייתי מוכן לתת הכל, חוץ מהילדות שלי.

יש תיקוה שזה ישתנה אי-פעם?

לכל אדם יש תיקוה שזה ישתנה.

אתה ציני בתוצאה מהם-ציעה?

אני ציני? אני משתדל נורא לא להיות ציני. אני לא יודע. אני אוהב לצחוק ולשמוח.

לנכים יש ציניות מ-קאבריות.

מאוד, הם נהנים מזה.

נהנים להביך את האנשים הבריאים?

כן, בעיקר בתקופת השיקום. אלה מנגנוני-הגנה, חוץ מזה שזה כף. בעניין המקאבריות זה נורא תלוי עם מי. לא מומן קרה לי מיקרה שלא התכוונתי להביך, ולקחה את זה נורא קשה.

מה היה?

ישבתי כאן, בקפה אלכסנדר בצפון תל-אביב, והיה נורא צפוף והיה לי קשה לתמוך עם העגלה. אז כחורה צעירה שישבה ליד אמרה לי: אל תקום, או אמרתי לה: אל תדאגי, אני לא אקום בשבילך. והיא נורא נעלבה. אני הייתי מבסוט, כי זה בא לי טבעי.

זה משהו לך שלא נספצת במילחמה אלא בתאונה?

לי לא. כי לקחתי חלק בפעילות מיבצעית.

זה לא מתסכל?

לא הייתי רוצה להיפצע בכלל, אבל אילו הייתי נפצע במילחמה, היו לי יותר סיבות לקבל את הפציעה שלי. פה, בגלל טעות שמעמיתים ארגוני תחמושת עם חיילים - וזה אסור ולנסוע בכביש הרמה כמו מטרה, ולאכול אותה כמו אידיוט - זה יותר מתסכל.

כשאתה אומר שנספצת ב-37' ולא במילחמה, זה מביך אותך?

אני שלם עם הבעיה שלי, אני לא חייב לאף אחד שום דבר, חוץ מאשר קצת לבגדים.

בסך-הכל הלכתי, והתנרתי ושרתי ביחידה בסדר.

מה אתה עושה היום?

היתה לי תנות של מעדני מיזרע, ומכרתי את חלקי לשותף. עכשיו אני מארגן טיולים לנכים ולקשישים בארץ ובחול.

אתה חושב שלולא היית נכה היית עושה משהו אחר?

עסקתי עד עכשיו בתחומים שלא קשורים לנכים. למדתי קרימינולוגיה, גמולוגיה - וגם עסקתי בזה.

כשהיית נער מה חשבת שתעשה?

אני לא יודע, לא היו לי מחשבות מסוימות. כשהייתי בצבא, חשבתי שאעמקו כביטחון. בחיים לא חלמתי להיות מרפוסור לרפואה.

איך הילדות מתייחסת לנכות שלך?

לביית-החולים ואמרתי לרופא: אני משותק?

ומתי אמר לך?

אחרי שבוע. ידעתי שמעבירים אותי לתל-השומר. קראתי לרופא ואמרתי לו: אני צריך לדבר איתך. כי אני עומד לעבור לתל-השומר ואני לא יודע לידיים של מי אני נופל - אז נגיד לי אתה מה קורה איתי? אז הוא בא אליי בערב ונתן לי תיאור מאוד פסימי, אבל מאוד ריאלי, ואמר שמעבר לזה כל מה שישתפר - זכיתי.

איך הרגשתי?

הרגשתי שאכלתי אותה, הרגשה גרועה. הכי גרועה היתה שפרצה מילי-חמת יוסהיפורים ואני חסר-אונים.

רצית להילחם?

יותר מזה. רציתי להיות עם החברים. צעקתי: "תוציא אותי מפה, אני עולה למעלה" זהו. זה בערך הסיפור.

והמשיפחה?

המשיפחה לוקחת קשה. בגלל זה רפי בסרט הוא בן-זונה. במקום לעזור להם הוא לוקח עליהם את החיים. הם הסובלים העיקריים. אני, יש לי נקי-פות-מצפון עד היום כלפי המשיפחה.

למה?

זו תחושה כאילו הרסת להם. מגד-לים פרח - וטראח, הוא אוכל אותה. ושלא תביני לא נכון, הם היו על-אי הכיפאק.

לא היה בך כעס?

את המדינה קיללתי קודם, לפני הפציעה, ואני לא מפסיק.

איך הרגשתי כשאתה כאילו כולם חייבים?

היו לי התפרצויות-זעם. כנכה אני מרגיש שהמדינה חייבת הרבה ומקצצת במקום לתת, אבל זה לא שייך לסרט. בעניין הנכים אני מיליטנט.

כי חייבים לך?

לא חייבים לי הליקופטרים, חייבים לתת לי לחיות בכבוד. אני באמת חושב ככה. המדינה חייבת לנכים, כי הם נפצעו בשביל המדינה הזאת. אני חי בתחושה נוראית בעניין הזה. הרגשתי תיסכול שהיא לרעתי. מוצרדת.

יש שלב שבו נגמרות התיקות שאי-פעם תוכל לקום וללכת?

יש שלב שבו אתה משלים. אני לא מאמין במושג של ניסים. יש לחיות עם, להסתגל. אני מגדיר את העניין הזה כך שיש שני סוגי נכים. אחד שחי מתוכנת, כמו רפי בסרט, ואחר שחי עם הנכות, וזה אני. ואני לא עושה חשבון לאף אחד.

מה זאת אומרת?

אני חונה על המידרכה ולא עושה חשבון. אני אניע לכל מקום שאני צריך להגיע.



סלמה אבינו

רפי (איקה זוהר) בסרט "לא נוכל להבין את זה אף פעם..."

הילדים בארץ גדלים כך, שכשהם מצביעים ואומרים "הנה איש בלי יד" אמא שלהם צועקת: שקט!

לאן עוד הלכת עם הכיסא? למוץ יש סיבוב-בילויים ביום שישי אחרי-הצהריים. אז הצטרפתי תי אליו לסיבוב כמה פעמים ב-אותם המקומות.

ואצלו בבית, שם עשינו דברים יותר טכניים, יומיומיים - עליה וירידה מהמיטה. להסתובב בבית. נהיגה במכונית. כניסה ויציאה ממכונית.

מוץ סיפר לי על היום הראשון שהוא ישב בכיסא. ואז נכנס לחדר נכה ותיק שישב לידו. פיתאום נפלה לו קופסת-הסיגריות. והוא התכופף והרים אותה. הוא אמר שזה נראה לו כאילו שמישהו באותו הרגע קם והלך על התיקרה. כי לנכה כזה אין שיווי משקל. הוא לא יכול להישען על השרירים ברגליים.

אז היית צריך ללמוד מודעות לשרירים?

בטח. ידעתי שאסור להתכופף קדימה בלי להישען.

כמה זמן עבדת על זה? שבועיים. כל הזמן. יום וליילה.

קשה. נכה לא היה רוצה שתדעני על הקומפליקציות שיש. הוא היה רוצה שתתייחסו אליו כמו אל עצמך. ולכל רפי כזה יש נירה שלו. בחורה שהייתה איתו בדיק כשנפצע!

חברה שזורקים אותה בגלל הבעיה של שינוי גבהים. נורא קשה עם בחורה שאחרי שאתה נפצע אתה רואה את הזיונים שהיו ביחד, את הריצות. את הריקודים, האומנוע. ואחר-כך המכסימום ש-אתה יכול זה לראות אותה עושה את הדברים האלה.

אבל הנכה מתחתן בסוף עם אשה בריאה?

כן, אבל משהי שלא הכירה אותו קודם, אלא משהי שבחורה בו בתור שכזה. כנכה.

הוא הסביר לך גם את הבעיה המינית?

דיברנו על זה הרבה. הייתי חייב לדעת הרבה דברים.

אני חושב שמה שמניע את רפי זה מישפט שהרופא אמר לו בסרט לגבי הזיונים. שיש חוסר יכולת להרגיש. וזה לא נכון. הפחדים קיימים. והפעם הראשונה היא מאוד מפחידה. ולא הייתי יכול להבין את זה לבד.

הוא הסביר לך? נדבקנו אחד לשני לפני הצילום-מיים ובמשך כל תקופת הצילומים. ובלי קשר לסרט. אנחנו נפגשים עד היום, והוא אחד האנשים היקרים לי בעולם.

מוץ הוא אנטי-תיזה של רפי. הוא תמיד מחייך. הוא עצמאי. מבוסס כלכלית. יש לו אשה וילדי בנות. הוא אומר שיש נהנה היחיד שהוא מכיר הוא מהכתפיים ומי-עלה.

עשית תרגילים לקראת התפ-קיד?

בטח. היו לי כיסאות-גלגלים בבית. ולמדתי את הדברים ה-יומיומיים האלמנטאריים. כמו לפתוח דלת של מקרר. לטפוח כלים. אין לך מושג איזה בעיות זה. להכיר את מייגבלות הכיסא. גילוי-תי שבמדינה שלנו. שהיא מדינת נכים. אין מקום אחד שמתחשבים בנכה. לא חושבים על שיפועים לנכים, עדיין רוב האנשים מדברים לא הנכה לאט, כי חושבים שהוא לא מבין.

הלכת בכיסא גלגלים ברחוב?

כן. יצאתי לבלות עם מוץ. שנינו על כיסאות.

מה הרגשתי?

תודה לאל, שבסוף הערב הזה אני קם. כל הזמן אמרתי לעצמי שזה תרגיל. שמוץ לא יכול לקום בסוף הערב.

זה נשמע כמו בדיחה?

לא. אבל אמרתי מודה לאל שזה תרגיל.

איך היחס של האנשים?

באמת אתה מוצא שאנשים מדברים אליך קצת שונה כשאתה נכה. חושבים שלא תבין אותם טוב

הקודם, אלא שתכיר אותו כמו שהוא במצב החרש.

זה לא אפשרי שבחורה תעבור ממצב אחד למצב ה-שני?

לא אמרתי, אבל צריך להתחשב גם בצד של הנכים. מותר גם לנכה לומר שבשבילו זה לא אפשרי. שהוא לא רוצה שהבחורה תחשוב כל הזמן איך זה היה קודם. אני מבין אותה, בלי להיכנס לפסים האישיים.

מה היה אצלך?

מאוד רומה. אבל לא הייתי בן-זונה.

למה הרגשתי שאתה לא יכול להמשיך איתה?

לא אמרתי את זה, אבל היתה לי בעיה. אני לא רוצה לדבר על עצמי, הכל נכון לגבי רפי.

כלומר, יש הרגשה שאתה עוברת למצב חדש וגם הסביבה צריכה להיות חדשה בהתאם?

לא הסכימה. היא נשארה עד היום אותה הסביבה.

אתה מקנא באנשים ברי-איים?

לא מקנא, אבל בהחלט הייתי רוצה להיות אדם בריא. בואי נגיד כך: שבביל לחזור למצב הבריא הייתי מוכן לתת הכל, חוץ מהילדות שלי.

יש תיקוה שזה ישתנה אי-פעם?

לכל אדם יש תיקוה שזה ישתנה.

אתה ציני בתוצאה מהם-ציעה?

אני ציני? אני משתדל נורא לא להיות ציני. אני לא יודע. אני אוהב לצחוק ולשמוח.

לנכים יש ציניות מ-קאבריות.

מאוד, הם נהנים מזה.

נהנים להביך את האנשים הבריאים?

כן, בעיקר בתקופת השיקום. אלה מנגנוני-הגנה, חוץ מזה שזה כף. בעניין המקאבריות זה נורא תלוי עם מי. לא מומן קרה לי מיקרה שלא התכוונתי להביך, ולקחה את זה נורא קשה.

מה היה?

ישבתי כאן, בקפה אלכסנדר בצפון תל-אביב, והיה נורא צפוף והיה לי קשה לתמוך עם העגלה. אז כחורה צעירה שישבה ליד אמרה לי: אל תקום, או אמרתי לה: אל תדאגי, אני לא אקום בשבילך. והיא נורא נעלבה. אני הייתי מבסוט, כי זה בא לי טבעי.

זה משהו לך שלא נספצת במילחמה אלא בתאונה?

לי לא. כי לקחתי חלק בפעילות מיבצעית.

זה לא מתסכל?

לא הייתי רוצה להיפצע בכלל, אבל אילו הייתי נפצע במילחמה, היו לי יותר סיבות לקבל את הפציעה שלי. פה, בגלל טעות שמעמיתים ארגוני תחמושת עם חיילים - וזה אסור ולנסוע בכביש הרמה כמו מטרה, ולאכול אותה כמו אידיוט - זה יותר מתסכל.

כשאתה אומר שנספצת ב-37' ולא במילחמה, זה מביך אותך?

אני שלם עם הבעיה שלי, אני לא חייב לאף אחד שום דבר, חוץ מאשר קצת לבגדים.

בסך-הכל הלכתי, והתנרתי ושרתי ביחידה בסדר.

מה אתה עושה היום?

היתה לי תנות של מעדני מיזרע, ומכרתי את חלקי לשותף. עכשיו אני מארגן טיולים לנכים ולקשישים בארץ ובחול.

אתה חושב שלולא היית נכה היית עושה משהו אחר?

עסקתי עד עכשיו בתחומים שלא קשורים לנכים. למדתי קרימינולוגיה, גמולוגיה - וגם עסקתי בזה.

כשהיית נער מה חשבת שתעשה?

אני לא יודע, לא היו לי מחשבות מסוימות. כשהייתי בצבא, חשבתי שאעמקו כביטחון. בחיים לא חלמתי להיות מרפוסור לרפואה.

איך הילדות מתייחסת לנכות שלך?

לביית-החולים ואמרתי לרופא: אני משותק?

ומתי אמר לך?

אחרי שבוע. ידעתי שמעבירים אותי לתל-השומר. קראתי לרופא ואמרתי לו: אני צריך לדבר איתך. כי אני עומד לעבור לתל-השומר ואני לא יודע לידיים של מי אני נופל - אז נגיד לי אתה מה קורה איתי? אז הוא בא אליי בערב ונתן לי תיאור מאוד פסימי, אבל מאוד ריאלי, ואמר שמעבר לזה כל מה שישתפר - זכיתי.

איך הרגשתי?

הרגשתי שאכלתי אותה, הרגשה גרועה. הכי גרועה היתה שפרצה מילי-חמת יוסהיפורים ואני חסר-אונים.

רצית להילחם?

יותר מזה. רציתי להיות עם החברים. צעקתי: "תוציא אותי מפה, אני עולה למעלה" זהו. זה בערך הסיפור.

והמשיפחה?

המשיפחה לוקחת קשה. בגלל זה רפי בסרט הוא בן-זונה. במקום לעזור להם הוא לוקח עליהם את החיים. הם הסובלים העיקריים. אני, יש לי נקי-פות-מצפון עד היום כלפי המשיפחה.

למה?

זו תחושה כאילו הרסת להם. מגד-לים פרח - וטראח, הוא אוכל אותה. ושלא תביני לא נכון, הם היו על-אי הכיפאק.

לא היה בך כעס?

את המדינה קיללתי קודם, לפני הפציעה, ואני לא מפסיק.

איך הרגשתי כשאתה כאילו כולם חייבים?

היו לי התפרצויות-זעם. כנכה אני מרגיש שהמדינה חייבת הרבה ומקצצת במקום לתת, אבל זה לא שייך לסרט. בעניין הנכים אני מיליטנט.

כי חייבים לך?

לא חייבים לי הליקופטרים, חייבים לתת לי לחיות בכבוד. אני באמת חושב ככה. המדינה חייבת לנכים, כי הם נפצעו בשביל המדינה הזאת. אני חי בתחושה נוראית בעניין הזה. הרגשתי תיסכול שהיא לרעתי. מוצרדת.

יש שלב שבו נגמרות התיקות שאי-פעם תוכל לקום וללכת?

יש שלב שבו אתה משלים. אני לא מאמין במושג של ניסים. יש לחיות עם, להסתגל. אני מגדיר את העניין הזה כך שיש שני סוגי נכים. אחד שחי מתוכנת, כמו רפי בסרט, ואחר שחי עם הנכות, וזה אני. ואני לא עושה חשבון לאף אחד.

מה זאת אומרת?

אני חונה על המידרכה ולא עושה חשבון. אני אניע לכל מקום שאני צריך להגיע.

משתדל להיות ציני

יש מבוכה לאדם שפוגש נכה?

את זה את צריכה לומר.

אני אומרת שיש מבוכה, אני מרגישה מבוכה. לא יודעת איך להתייחס אליך.

זו בעיה שלך. יש אנשים שמבקשים שירחמו עליהם. יש אנשים שלא יתנו הרגשה כזו. אני לא נותן הרגשה כזו עם החברים שלי.

כשאתה מסתובב ברחוב, תמיד רץ איזה ילד שבא ומצי' ביצע עליך באצבע.

לזה אני רגיל ואני גם מסביר לו מדוע אני יושב על כיסא-גלגלים.

אתה לא רוצה שירחמו עליך?

בטח שאני לא רוצה. ומי שמרחם יש לו בעיה. רחמים זה נושא מורכב וקשה להגדיר. אני רוצה שיתחשבו. לא שירחמו. שאלו יחגו במקום ששומר לנכים, שילדו גישה נוחה לנכים לבנייני-ציבור, שיתחשבו. זה לא רח' מים. את מדברת על זה שבחורה תצא איתי משום שהיא מרחמת עליי?

כן.

אני לא מאמין בזה. כמו שבחורה לא תעזור לי למות מתוך רחמים.

למה רפי בסרט עוזב את נירה?

הוא רוצה לפתוח דף חדש בחיים. להכיר בחורה שלא הכירה אותו במצב

שאל: מה? אמרתי שנפגעתי ולא אוכל עוד לעמוד וללכת. הוא היה בהלם. זה היה עשרה ימים אחרי הפציעה, אז הוא הלך מחזור ואמר שיחזור אחרי-כך. הוא חזר אחרי יומיים ושאל איך ההורים הגיבו. אמרתי-לו שהם עשו מסיבת-ריקודים. הוא שאל איך החברה הגיבה, ואמרתי שהיא הצטרפה אליה. למסיבה. אז הוא קם. אמר להתראות. ענת פרוג'וטי

ראיתי תיסכולים, פרט לעובדה שהיא רוצה ללמד אותי ללכת. בשבוע שעבר היא אמרה לי, שכשהיא תהיה גדולה היא תשב על עגלה ואני אלמד ללכת.

עברת טיפולים ססיבולרי-גיים אחרי?

לא. הפסיכולוגים בקושי דיברו איתי. כשהפסיכולוג בא בפעם הראי-שונה לחדר שלי, הוא שאל אם אני יודע מה קרה לי. אמרתי שכן. והוא

הן נולדו עם זה.

והחברים?

מקבלים את זה בסדר. הילדה הגדולה שואלת לפעמים שאלות. היא רוצה ללמד אותי ללכת. אבל עם חינוך והסברה נכונים הן מקבלות את זה נכון.

אתה חושב שהן מתביי-שות?

לא. הגדולה חיה עם זה שלמה. לא